

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ

АБСОЛЮТНО НЕВЪЗМОЖНО

Превод от английски: Александър Димитров, 1984

chitanka.info

На детектора светна розова точка. Малер погледна тъжния пътешественик във времето, който седеше пред него в неудобния си космически скафандър.

— Ето още един. Като попаднете на Луната, ще намерите много свои предшественици. За осемте години, през които ръководя бюрото, ми се наложи да изпратя над четири хиляди души там. Почти по петстотин на година. Не минава и ден, без някой да посети нашата 2784 година.

— И никого ли не оставихте? Всички ли отправихте на Луната?

— Да — твърдо отговори Малер, взирайки се в защитното стъкло, което скриваше лицето на пришълеца. Той често мислеше за хората, които напускаха Земята по негова заповед. Например ето този дребничък, крехък на вид човек, чиито посивели коси обхващаха главата му като венец. Сигурно е учен, уважаван в своята епоха. Може би знанията му биха могли да принесат полза и през двадесет и осми век. Може би и не. Това впрочем нямаше значение. Във всеки случай пътят му беше един — на Луната.

— А не мислите ли, че това е жестоко? — попита старецът. — Аз дойдох тук с мирни намерения, не да ви вредя. Подтикван от любопитството, аз се реших на пътешествие във времето и не очаквах, че наградата ми ще бъде доживотен затвор на Луната.

— Много съжалявам. — Малер стана. Време беше да завършва разговора, тъй като вече го чакаше следващият гост.

— Но нима не бих могъл да живея на Земята, без да излизам от скафандъра? — припряно попита пътешественикът. — Тогава всеки контакт с атмосферата също ще бъде изключен.

— Не хранете напразни илюзии — отговори Малер. — Изключенията са невъзможни. Вече двеста години, откакто на Земята не съществуват болести. През този период нашите организми загубиха съпротивителните си сили, натрупани през безбройните поколения преди това. А вие представлявате подвижен източник на зараза от всевъзможни вируси и микроби.

Пазачите отведоха госта. От коридора се дочуваха протестните викове на стареца. Имаше време, когато Малер беше готов да напусне тази работа, изпитвайки жалост към абсолютно невиновните пришълци от миналото. Но осемте години го закалиха. Впрочем той без друго си беше с твърд характер, нещо, което послужи като причина

да бъде назначен на длъжността Директор на Бюрото. А Колдрин, неговият предшественик, бе направен от съвсем друго тесто и в крайна сметка сам се озова на Луната.

Не мина и година, откак възглавяваше Бюрото, и той дотам се размекна, че позволи на поредния пътешественик да си отиде. Беше му обещал да се скрие в Антарктида и Колдрин, смятайки, че Антарктида е толкова безопасна, както и Луната, го пусна. Точно тогава директор стана Малер и в следващите осем години всички пришълци без изключение се отправиха на Луната. Първи бе беглецът, пуснат от Колдрин и заловен в Буенос Айрес, втори — самият Колдрин.

Вратата се отвори и в кабинета влезе доктор Форнет, Главният лекар на Бюрото. В ръката си държеше таймер.

— Това е апаратът на последния ни клиент — каза докторът. — Клиентът твърди, че неговият таймер действа в две направления, и аз реших, че вие ще искате да му хвърлите един поглед.

Малер стана. Таймер, който осигурява преместване не само в бъдещето, но и в миналото? Малко вероятно! Но ако това е така, то с лунния затвор е свършено. Откъде обаче би могъл да се вземе подобен механизъм?

— Прилича на обикновена конструкция от двадесет и четвърти век.

— Обърнете внимание на втория циферблат — каза докторът.

Малер се вгледа.

— Да, вероятно той е предназначен за преместване в миналото. Но как да проверим? И друго — защо останалите нямат такива таймери? Откъде е попаднал в двадесет и четвърти век? Даже ние не умеем да пътешествуваме в две направления, а само в бъдещето и нашите учени смятат, че да се попадне в миналото, е теоретически невъзможно. Доведете нашия гост. Впрочем какво показва медицинският преглед?

— Както винаги — мрачно отвърна Форнет, — пълен набор от най-опасни заразни болести. По-добре е веднага да го отправим на Луната. — Докторът махна с ръка и пазачите въведоха пришълеца от миналото.

Гостът беше висок и очевидно млад. Въпреки че лицето му едва се виждаше през стъклото на шлема, на Малер му се стори, че

непознатият му прилича с нещо. Когато въведоха пришълеца в кабинета, очите му се уголемиха от учудване.

— Виж ти, не предполагах, че ще те срещна тук! — възкликна пътешественикът. Гласът, усилен от високоговорителя, изпълни малкия кабинет. — Ти си Малер, нали?

— Съвършено вярно — съгласи се Директорът на Бюрото.

— Да премина през всичките тези години и да намеря теб. Кой ще ми разправя, че случайности нямало.

Малер не се остави да бъде вмъкнат в дискусия. В задълженията на Директора влизаше само кратко обясняване на причините, поради които пришълецът следваше да бъде отпратен на Луната, но не и дружеска беседа на отвлечени теми.

— Вие твърдите, че този таймер осигурява преместване както в бъдещето, така и в миналото?

— Да — потвърди пришълецът. — Работи в двете направления. Като натиснете този бутон, ще се окажете в 2360 година.

— Сам ли го направихте?

— Аз? Не, разбира се, не. Намерих го. Историята е дълга и нямам време да ви я разправям. При това, ако опитам, нещата само напълно ще се объркат. Хайде по-бързо да приключим с формалностите. Аз разбирам, че нямам никакъв шанс да остана на Земята и моля да бъда отпратен на Луната.

— На вас, разбира се, ви е известно, че в наше време са победени всички болести...

— А аз просто гъмжа от вируси и микроби — поде пришълецът — и да ме оставите на Земята е абсолютно невъзможно.

Абсолютно невъзможно! Неговата любима фраза. Малер недоволено изхъмка. Сигурно някой от младите техници е предупредил пришълеца какво го чака и той се е примирил.

— Е, отлично — каза Малер. — Радвам се, че разбирате необходимостта от предприеманите от нас мерки за сигурност.

— Може би аз разбирам далеч не всичко — отговори пришълецът, — но едно знам, че думите ми нищо няма да променят. Аз съм готов. Заповядайте да ме отведат.

Пазачите по знак на Малер изведоха пришълеца в коридора.

Де всички да бяха такива, като този, с въздишка помисли Директорът на Бюрото.

Той взе таймера от масата и още един път внимателно го огледа. Възможността за преместване в миналото би могла да реши проблема за Луната. Стига само пътешественикът във времето да се появи в двадесет и осмото столетие, и веднага щяха да го отправят назад. Но Малер все още продължаваше да се съмнява. Практическият начин за преместване във времето бе открит преди почти шест столетия, но никой досега не бе успял да направи таймер, който да осигурява движение в двете направления. И което е още по-важно — никой не бе срещал пришълци от бъдещето. Ако двустранният таймер съществуваше, те щяха да се появяват не по-рядко от гостите от миналото.

Този младеж, значи, лъже — със съжаление заключи Малер. Двустранният таймер е измислица. С негова помощ човек не би могъл да се отправи в миналото, тъй като това е невъзможно. Абсолютно невъзможно.

Но Малер не можеше да откъсне поглед от таймера. А какво, ако странният пришълец говори истината? Малер повъртя таймера в ръце. Ако се натисне този бутон, спомни си той думите на пришълеца. А какво, ако той...

Натисни този бутон!

Пръстът на Малер докосна посоченото място. В следния миг той дръпна ръката си и посегна да остави таймера на масата, но очите му се премрежиха и кабинетът изчезна някъде.

* * *

Тежък, лошо миришещ въздух не му позволяваше да си поеме дъх. Сигурно кондиционерът се е развалил, помисли Малер и повдигна глава. Гигантски, уродливи здания се издигаха към черните облаци дим, плаващи по сивото небе. Той стоеше по средата на шумна улица, стискайки таймера в ръце. Таймерът, който осигуряваше преместване не само в бъдещето, но и в миналото. Край на Лунния затвор. Започваше нов период в човешката история. Но какво прави той в този ужасен свят? Лявата ръка на Малер се протегна към таймера.

— Документите, пришълецо. — Някой грубо го хвана за яката.

Малер се обърна и видя плещест мъж в тъмнокафява униформа с два реда метални копчета.

— Чуваш ли? Показвай документите, инак ще те отведе където трябва.

Малер се хвърли встрани и се гмурна в тълпата.

— Това е пришълец! — извика някой. — Дръжте го.

Разблъсквайки хората, отскубвайки се от ловящите го ръце, Малер свърна в страничната уличка. Сърцето му тупаше като парен чук. Отзад се чуваха стъпките на многобройните преследвачи.

Като видя отворена врата на магазин, Малер нахълта вътре и я тръшна след себе си.

— С какво мога да ви бъда полезен? — Към него бързо се приближи продавач. — Имаме последните модели...

— Я ме оставете на мира! — изрева Малер и натисна бутона на таймера.

Сладкият въздух на двадесет и осмото столетие опияняваше като младо вино. Нищо чудно, че толкова пришълци от миналото се натискат да дойдат тук, мислеше Малер. Сигурно и животът на Луната е по-добър от тамошния.

Преди всичко трябваше да се приведе в ред, да се умие, да излекува синините и ожуленото, получени през краткото му пребиваване в миналото, да се преоблече. В този му вид едва ли ще го познаят в Бюрото. Малер се огледа, търсейки най-близкия „Ъгъл за отдих“. Стоеше на тиха уличка, потънала в зеленина. Като видя познатия знак, Малер се нареди да се запъти към него, когато чу мелодичен звън и се огледа. По пътя бавно се движеше широка, ниска платформа с двама пазачи на Бюрото, облечени в защитни скафандри.

Ами да, как не се сетих, въздъхна Малер. Нали бе дошъл от миналото и детекторите, както обикновено, бяха уловили появянето му в двадесет и осми век.

Малер с бърза крачка се отправи към пазачите. Той не позна никого от тях, но не се учуди особено — в Бюрото имаше много работници.

— Радвам се да ви видя — Малер приветствува пазачите.

Отнякъде измъкнаха космически скафандър.

— Стига си дрънкал — каза единият от тях. — Влизай тук.

Малер побледня.

— Но аз не съм пришълец от миналото. Почакайте, момчета. Това е грешка. Аз съм Малер, Директорът на Бюрото. Ваш шеф.

— Остави шегите, приятелче — измърмори първият пазач, докато в същото време вторият пхна Малер в скафандъра. За свой ужас Директорът на Бюрото разбра, че не го познаха.

— Не се вълнувайте — успокой го вторият пазач. — Ще ви откараме при Шефа, който всичко ще ви обясни и...

— Но Шефът — това съм аз — запротестира Малер. — Аз изучавах таймера, който осигурява преместване в двете посоки, и случайно попаднах в миналото. Свалете от мен това нещо и аз ще ви покажа удостоверението си. Тогава ще можете да се убедите в моята правота.

— Виж какво, приятел, няма нужда да ни убеждаваш. Ако искаш, разкажи всичко на Шефа. Да тръгваме, да не губим време.

Малер започна да разбира какво е станало. Поради несъвършенството на таймера, който не може да осигури точна настройка на дадено време, той е попаднал не в деня, в който таймерът го отведе в миналото, а може би — в следващия месец, година или десетилетие. По това време някой друг е оглавил Бюрото.

Като се срещне с новия Директор на Бюрото, той просто и спокойно ще обясни създалата се ситуация и ще помоли за разрешение да се върне в онова време, към което принадлежи и където би могъл да предаде двупосочния таймер на съответните организации и да възобнови живота и работата от момента на отиването си в миналото. И тогава най-вероятно вече няма да се налага да изпращат пътешествениците във времето на Луната.

И изведнъж една мисъл го прободде: ако това е така и той го е направил, то защо още съществува Бюрото? Буца заседна в гърлото на Малер.

— По-скоро привършвайте! — подкани той лекарят.

— Не разбирам какъде бързате — изръмжа лекарят. — Може би животът на Луната ви харесва?

— Не се безпокойте за мен — уверено отговори Малер. — Само ако знаехте кой съм аз, два пъти щяхте да премислите, преди да...

— Таймерът ваш ли е? — прекъсна го лекарят.

— Не съвсем. Тоест... да. И по-внимателно с него. Това е единственият в света таймер, който е в състояние да пренесе човека не

само в бъдещето, но и в миналото.

— Нима? — удиви се лекарят. — И в миналото също ли?

— Да. Ако ме заведете при Шефа си...

— Момент само. Искам да покажа вашия таймер на Главния лекар.

Младежът се върна след няколко минути.

— Всичко е наред. Шефът ви чака. Ще ви посъветвам да не спорите с него, това нищо няма да промени. Трябваше да си останете във вашето време.

Пазачите отново се появиха и поведоха Малер по познатия коридор към малкия, ярко осветен кабинет на Директора, в който той, Малер, бе прекарал осем години. Наистина, от другата страна на бюрото.

Наближавайки вратата, Малер още веднъж си повтори всички аргументи, които се канеше да изложи пред новия Директор на Бюрото. Той накратко ще обрисова своето пътешествие в миналото и обратно, ще докаже, че той е Малер, и ще помоли за разрешение да се върне в своето време. Директорът естествено отначало ще посрещна враждебно думите му, после ще се заинтересува и накрая ще се разсмее, слушайки разказа за злополучните приключения на колегата си. А после без съмнение ще удовлетвори молбата му. Малер се закле, че като се върне, никога повече няма да се докосва до таймера. И изобщо ще напусне Бюрото. Нека други да отправят пътешествениците във времето на Луната или в миналото.

Вратата безшумно се отвори. Зад масата седеше висок, мускулест мъж със сурово лице.

Малер! Зад масата седеше самият той, Малер! Човекът, изпратил на Луната четири хиляди пришълци от миналото без изключение.

И ако той е Малер...

И изведнъж Малер разбра, че кръгът се е затворил. Той си спомни пътешественика във времето с твърдия глас, уверен в себе си, заявил, че неговият таймер осигурява преместване не само в бъдещето, но и в миналото, който без много приказки бе изпратен на Луната. Сега знаеше кой е бил този пътешественик.

Но откъде бе започнал този кръг? Откъде се бе появил този удивителен таймер? Той бе отишъл в миналото, за да донесе таймера в

настоящето, за да го вземе от миналото, за да го вземе от миналото, за да...

На Малер му се зави свят. Изход нямаше. Той погледна седналия зад масата Директор на Бюрото. Да спори, нямаше смисъл. Във всеки случай не с него, с Малер. Кой би могъл да знае това по-добре от него самия! Кръгът се бе затворил и го чакаше Луната.

— Виж ти, не предполагах, че ще те срещна тук! — възкликна пътешественикът във времето. Гласът, усилен от високоговорителя, изпълни малкия кабинет.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 15,16/1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.